Tàmiris
i els jacints

Tàmiris i els jacints

Lluís Lucero Comas

Epíleg de **Mar Bosch Oliveras**

Cap de Brot
Edicions

Títol original *Tàmiris i els jacints*
© 2025, Lluís Lucero Comas

Primera edició març de 2025

© de l'epíleg Mar Bosch Oliveras
© de la il·lustració de la coberta Alba Barceló (@auba.barcelo)
© d'aquesta edició Cap de brot edicions, SCCL
info@capdebrot.cat
www.capdebrot.cat

Imprès a Impremta Pagès (Anglès),
Països Catalans - *Printed in Catalonia*

Disseny de la col·lecció Júlia Planas (@lautonoma)
Correcció Josep M. Codina i Judit Pujol
Maquetació Germán Bartolomé

ISBN 978-84-129108-5-8
Dipòsit legal GI 382-2025

Aquest llibre s'ha publicat amb el suport de la Diputació de Girona

Diputació de Girona

Queda totalment prohibida qualsevol forma de reproducció d'aquesta obra sense l'autorització de l'editorial. Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment, adreceu-vos a CEDRO o consulteu l'enllaç www.conlicencia.com

Als amors que han estat, són o seran.

Comença el dia
i es força a escriure
quatre o cinc versos.
Duran enlloc?
O bé un bon foc
és llur planeta?

El que no puc abastar
ho dic en versos.

Manuel Forcano

spem sine corpore amat

Ovidi

¡Mira qué orillas tengo de jacintos!

Federico García Lorca

TÀMIRIS

... mutos Thamyris damnatus in annos
ore simul et citharaque...

ESTACI

Sense lira i sense veu
t'han deixat, excels poeta.
Així ho han determinat
el déu Apol·lo i les muses.
Vas gosar desafiar-les
i un tal excés mereix càstig.
També han perdut els teus ulls
la glauca i negra claror
amb què tant es destacava
la bellesa de Jacint.
Pecat d'orgull? Gelosia
d'un déu que enveja els humans?
Tanmateix, roman el mite:
mestre d'Homer, autor d'himnes,
precedent d'amors insignes...

Tu, Daphne, requiem mihi perspicuum prope fontem
autumnam umbrabis crine tuo uiridi
cum neglectio obumbraris uestigia pauca
stulta iuuentutis. Somnum agitabitis, et
Narcisse et Hyacinthe, repercusso, mihi, signo,
Phoebi, mortue, amor. Tu, Philomela sonans,
me luctu delectabis, paelexque sororis.
O, letumque leuis miteque fletus erit!

Tu, Dafne, prop d'una clara font, em seràs l'obaga
    que vetllarà el meu darrer repòs de tardor
un cop hagin begut les aigües de l'oblit les restes
    de la veloç jovenesa que ara em defuig.
També vosaltres, mort d'amor, oh Narcís, pel miratge
    enganyós d'un cos bell que volia ser amat,
i Jacint, el donzell que plora la llarga crinera
    atzurada de Febus, sereu el bressol
on un son durador em clourà lentament les parpelles.
    I després tu, Filomena, em delectaràs
amb el so trist del teu lament, rival d'una germana.
    Oh, i la mort serà dolça i el plor lleuger!